

Sed de Britannæ nomine & originatione valde dubia pro hominum ingenii fluctuat veritas. Qua in re, ut mihi meam interponere liceat sententiam, Britannis nostris præfabor, ut linguis animisque faveant, ut dum cognoscere cupiant, ignorare velint, & non mihi intercludant eam viam qua Elliotta, Lelandus, Lhuiddus, & alii institerunt. Si enim Humfredo Lhuiddo eruditissimo Britanno, sine præjudicio Bruti fas fuerit, imo laudi vertitur aliunde quam à Bruto Britannæ nomen deducere, non sit mihi piaculo qui Bruti historiam oppugnare nolo, aliunde si potero, paucis repetere. Nimurum ex ipsa Britannica lingua, quæ ut minime permista, & longe vetustissima, ita huic negotio multum instrumenti allatura videtur. Linguae enim antiquæ ad origines perscrutandas imprimis necessaria censentur, & prima nomina longo temporis situ obsoleta, in Barbaris linguis ut antiquioribus, conservari docet Plato. Quanquam vero his rebus à memoria propter vetustatem remotis tanta offusa sit caligo, ut vota potius facienda, quam veritas speranda videatur; elaborabo tamen veritatem limare, & quod mei judicii sit, quam possum brevissime, proferam, nemini quicquam præjudicati allaturus, sed si quis probabilius attulerit, libentissimo animo exosculaturus. Non enim in meipso, magis quam alio veritatem amo, complectarque in quounque videro.

Primum, hoc mihi pro concessso & probato cum bona lectoris venia sumam, vetustos populos principio sua nomina habuisse, & ex illis postea in analogiam deflexis Græcos, & Latinos nomina regionibus indidisse, id est, ut planius dicam, populos ante regiones & loca nominibus suis fuisse notos, & à populis regiones denominatedas. Quis neget Iudæorum, Medorum, Persarum, Scytharum, Alamannorum, Gallorum, Getulorum, Saxonum, Anglorum, Scotorum, &c. appellations prius extitisse, quam Iudæa, Media, Persia, Scythia, Alamannia, Gallia, Getulia, Saxonia, Anglia, Scotia, &c. Et hæc vocabula ex illis superioribus enata quis non videt? A Samnitibus, Insubribus, & Belgis, Livium & Cæsarrem ipsas regiones Samnitium, Insubrium, & Belgium primum nominasse legimus. A Francis, Constantini Maximi temporibus, ut in ejus nummis vide re est, eorum sedes FRANCIA primum dicta est, & à Burgundis Burgundiam primus efformavit Sidonius Apollinaris. Eadem ratione necessario credamus hanc nostram insulam Britanniam ab incolis vel vicinis Gallis denominatam esse, quos Brit, vel Brith barbare dictos fuisse persuadent nonnulla; In primis ille qui Sibyllæ nomine circumfertur versiculus.

Brit.

* In Gallis
auro locu-
pletibus, at-
que Britan-
nis, Oce-
nus multo
resonabit
sanguine
plenus.

P ræterea Martialis, Juvenalis, Ausoniique authoritas. Procopius etiam cui insula hæc BRITIA appellatur; Inscriptiones item veteres ab ipsis Britannis positæ, in quibus leguntur Brito, Britones, Brittus. COH. BRITON. ORDINIS BRITTON, & Romæ ad S. Mariam Rotundam, NATIONE BRITTO. & in hac quæ cernitur Amerbachii in Germania, quam subjungam cum minerit Tripitii ignoti in Britannia loci.

N Y M P H I S O
N O B R I T T O N
T R I P V T I E N O
S V B C V R A
M O V L P I
M A L C H I
* 7. L E G. x x i i .
P O P O F O

* Centurio-
nis.

Ipsi etiam Saxones, Britones Briti sua lingua dixerunt & Witichindus Saxo pro Britannis ubique Britas concipit, ut proculdubio BRIT sit πενταπληνος, unde Brito deducitur, & unde lumen huic nomini Britannæ exoriatur.

Quum vero gentes nomina ex eo invenerint, quo reliquis vel præstarent, vel à reliquis internoscerentur; sive pro primi conditoris dignitate, ut Iones à Iavan, Israëlitæ ab Israële, Chananaï à Chanana filio Chami; sive pro naturæ, morum, & studiorum ratione, ut Iberi Hebraica origine, quod fossores, Heneti quod vagabundi, Nomades quod rei pecuariæ studerent, Germani quod viri strenui censerentur, Franci quod liberi, Pannones, quod manicatis è panno, ut placet Dioni, ute- rentur tunicis, Æthiopes quod atri essent, Albani quod albo crine nascerentur; Vnde, quod animadvertis, inquit Solinus, Capillorum color gentinomen dedit; Cumque nostrates, qui communis cum vicinis nomine, Cimbi & Cumri dicerentur, nullam notam habuerint, qua internosci & secerni à finitimis melius poterant, quam ritu illo corpora sua pingendi: Britanos enim se glasto (Glaß cæruleum etiamnum illis significat) depinxisse gravissimi quique authores Cæsar, Mela, Plinius, &c. doceant: quid si à depictis corporibus Britones dictos fuisse conjectarim? Britones unde dicti. Quicquid enim depictum & coloratum, Brith patria & antiqua lingua appellant. Nec est cur quis hanc duriusculam aut absurdam esse Britanum etymologiam existimet, cum quæ in etymis maxime requiruntur, & voces consonent, & nomen, tanquam rei imago, rem ipsam exprimat. Brit etenim & Brit optime consonant, & Brit illud Britonibus denotat, quod Britones re ipsa erant, id est, picti, depicti, infecti, colorati, ut Latinis Poëtis dicuntur, & Αιθώναι, id est, variegatum tergum habentes, ut Oppiano nominantur.

Lib. 1 Cu-
negetic.

Nec alienum erit, quantulumcunque sit, hic adnotare quod observavi, in vetustissimorum Britannorum fere omnium nominibus aliquam coloris significationem apparere, quæ ab hac pingendi ratione proculdubio sit enata: Ruber color Britannis Coch & Goch dicitur, quod in his nominibus meo judicio subest, Cogidunus, Argentocoxus, Segonax. Iisdem ater color Dū vocatur, quod se quodammodo ostendit in Mandubratus, Cartimandua, Togodumnus, Bunduca, Cogidunus. Albus color Gwyn appellatur, cuius nominis expressa quasi vestigia videre videor in Venutius & Immanuentius. Gwelly illis est quod Latinis color aqueus, & hoc in nominibus Vellocati & Carvillii & Suella se ostendit. Glas cæruleus Britannice nominatur, quod Cuniglas regis nomine cernitur; Gildas enim fulrum, vel ut alia exemplaria habent, sursum lanionem interpretatur. Aure quod aureum colorem sonat in Cungetorix, Arviragus sese prodit. Color floridus illis Teg appellatur, quod in Praefu-

Veterum
Britanno-
rum nomi-
na à colori-
bus facta.